

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 3Svk/2/2022
Identifikačné číslo spisu: 1019200720
Dátum vydania rozhodnutia: 30. marca 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Benczová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:1019200720.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a z členiek senátu Mgr. Kristíny Babiakovej a JUDr. Zuzany Šabovej, PhD. (sudkyňa spravodajkyňa) v právnej veci žalobkýň (sťažovateliek): 1) V. G., nar. XX. P. XXXX, bytom G. XXX/XX, XXX XX U., 2) L. R. S., nar. XX. T. XXXX, bytom T. XXXX/X, XXX XX U., spoločne právne zast. advokátskou kanceláriou doc. JUDr. Jozef Tekeli, PhD. & Associates, s. r. o., so sídlom Hlavná 111/25, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 52 651 258; proti žalovanej: Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky, so sídlom Dobrovičova 12, 812 66 Bratislava; o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 2612/2019-420, 12000/2019 zo dňa 13. marca 2019, o kasačnej sťažnosti žalobkýň proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/101/2019-141 zo dňa 28. júla 2021, takto

r o z h o d o l :

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.
- II. Účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

O d ô v o d n e n i e

O d ô v o d n e n i e

- I.
Pribeh administratívneho konania

1. Listom zo dňa 12. apríla 2018 žalobkyne podali na Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky (ďalej len „prvostupňový orgán“) návrh na obnovu konania vedeného na okresnom úrade Prešov, odbor opravných prostriedkov č. OU-PO-OOP4-2015/010463-02-LIM a v odvolacom konaní vedenom na prvostupňovom orgáne pod č. k. 150/2016-430. Svoj návrh odôvodnili tým, že vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré majú podstatný vplyv na rozhodnutie a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania. Konkrétnymi dôvodmi sú (I) uvedenie do omylu štátnou úradníčkou pri ústnom prerokovaní umiestnenia nových pozemkov; (II) pozemkovo-knižná vložka č. XXX A Majetková podstata, kde je parcela č. XXXX/X vedená ako roľa o výmere 1259 m² v lokalite M. C. (po novom je rozdelená na dve parcely nachádzajúce sa na lokalite R.); (III)

knižná publikácia Dejiny obce Spišská Teplica, autor Mgr. Marián Soják, PhD., vydaná v roku 2002, z ktorej vyplýva, že na predmetnom pozemku bola vybudovaná cesta - miestna komunikácia a (IV) Bedeker sprievodca mestom Poprad, z ktorého vyplýva, že miestna komunikácia vybudovaná v roku 1963 v súčasnosti slúži ako cyklotrasa.

2. Prvostupňový orgán rozhodnutím č. 1959/2018-430 zo dňa 17. decembra 2018 návrh na obnovu konania v zmysle § 63 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) zamietol. Prvostupňový orgán mal po zhodnotení a prešetrení relevantných dokumentov za to, že (I) v návrhu uvedené dôkazy nemajú charakter nových skutočností; (II) parcela KN-E č. XXXX/XX nie je umiestnená v zastavanom území obce a nie je určená na výstavbu; (III) určenie hodnoty a náhrady za predmetný pozemok bolo stanovené v zmysle zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pozemkových úpravách“) a (IV) navrhovaná parcela nového stavu č. XXXX je stanovená správne.

3. Žalovaná rozhodnutím č. 2612/2019-420, 12000/2019 zo dňa 13. marca 2019 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku rozklad zamietla a rozhodnutie prvostupňového orgánu č. 1959/2018-430 zo dňa 17. decembra 2018 potvrdila. Stotožňujúc sa s názorom prvostupňového orgánu žalovaná uviedla, že skutočnosti uvedené v návrhu na obnovu konania nemožno považovať za nové, keďže žalobkyne už v liste (Podnet na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania) z 10. októbra 2017 uviedli, že boli štátnou zamestnankyňou uvedené do omylu a že na spornej parcele má byť vybudovaná cyklotrasa, a teda tieto skutočnosti existovali už v čase prvostupňového správneho konania v roku 2015. Žalovaná zastáva názor, že predmetné skutočnosti a dôkazy na to, aby mohli byť dôvodmi obnovy konania, by mali mať podstatný vplyv na rozhodnutie prvostupňového orgánu. Navyše doplnila, že ak by mal správny orgán nariadiť obnovu konania z úradnej moci, mal byť na preskúmaní rozhodnutia všeobecný záujem, čo v tomto prípade nepovažuje za naplnené.

II.

Priebeh konania pred správnym súdom a jeho rozhodnutie

4. Žalobkyne sa správnou žalobou domáhali preskúmania napadnutého rozhodnutia žalovanej a jeho zrušenia v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a vrátenia veci prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie.

5. Žalobkyne namietali, že oba správne orgány nesprávne vec právne posúdili, keď sporný pozemok označili za ornú pôdu. Žalobkyne už v pôvodnom konaní tvrdili, že ide o súčasť zastavanej plochy - cestného telesa, pričom im bola ako náhradný pozemok nesprávne pridelená orná pôda, hoci mali nárok na pridelenie stavebnej parcely.

6. Žalovaná podľa žalobkyní nedôsledne rozlišovala pojmy „nové skutočnosti“ a „nové dôkazy“. Žalobkyne návrh na obnovu konania opreli o nové dôkazy, ktorými sú PK vložka č. XXX, kniha Dejiny obce Spišská Teplica a bedeker Sprievodca mestom Poprad, ktoré bez svojho zavinenia nemali k dispozícii v pôvodnom konaní. Obnova konania je podľa žalobkyní vo verejnom záujme, pretože má byť vydané spravodlivé rozhodnutie vo veci. Žalobkyne poukázali na znalecký posudok Ing. Bruna Boroša č. 062/2019, z ktorého vyplýva, že v danom prípade ide nepochybne o stavebnú parcelu a žalobkyne mali ako náhradný pozemok dostať stavebnú parcelu.

7. Napadnuté rozhodnutie je podľa žalobkyní nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Nedá sa totiž objektívne preskúmať, prečo kniha Dejiny obce Spišská Teplica nie je spôsobilá privodiť pre ne priaznivejšie rozhodnutie vo veci v novom konaní. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia malo obsahovať konkrétne právne závery pre každý z dôkazov, prečo nemá objektívnu silu zmeniť pôvodné rozhodnutie. Rovnako došlo k nesprávnemu postupu správneho orgánu, keď štátny úradník uviedol

žalobkyne do omylu a ony si svoje práva museli uplatňovať v odvolacom konaní, s čím sa žalovaná v napadnutom rozhodnutí nevysporiadala.

8. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe zotrvala na svojej argumentácii uvedenej v napadnutom rozhodnutí a navrhla, aby Krajský súd v Bratislave žalobu zamietol. Žalovaná namietala nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie, pretože len ministerstvo má právnu subjektivitu podľa § 35 ods. 1 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov.

9. Žalovaná poukázala na to, že sporná parcela svojim umiestnením, tvarom a charakterom využívania v minulosti ani dnes nemôže byť určená na zastavanie. Uvedená parcela sa nachádza v BPEJ č. 1072313 a podľa vyhlášky č. 38/2005 Z. z. sú určené hodnoty náhrady za poľnohospodársku pôdu a pre ostatné plochy. V zmysle § 9 ods. 8 zákona o pozemkových spoločstvách bola hodnota pozemku stanovená správne (63,85 EUR) a ani v prípade nového konania by nebolo možné určiť inú hodnotu.

10. Podľa žalovanej žalobkyne nepredložili nové dôkazy alebo skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné povoliť obnovu konania ROEP. Žalovanej už v priebehu konania bolo známe, že sporný pozemok slúži od roku 1963 ako komunikácia a z tohto dôvodu ho v konaní o pozemkových úpravách zaradila medzi spoločné zariadenia a opatrenia. Ani v prípade nového konania by zrejme nedošlo k navrhnutiu iných spoločných zariadení, predmetná úprava bola vždy ich súčasťou.

11. Žalobkyne v replike k vyjadreniu žalovanej zotrvali na svojej argumentácii uvedenej v správnej žalobe a námietku o nedostatku pasívnej legitímácie považovali za účelovú.

12. Správny súd rozsudkom č. k. 2S/101/2019-141 zo dňa 28. júla 2021 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) správnu žalobu zamietol. Poukázal pritom na to, že účelom obnovy konania je odstránenie nedostatkov v pôvodnom konaní (nedostatočné alebo nesprávne zistenie skutkového stavu, nesprávne právne posúdenie veci) a vydanie nového meritórneho rozhodnutia.

13. Správny súd sa zaoberal všeobecnými predpokladmi obnovy konania a poukázal na to, že nové skutočnosti alebo dôkazy podľa § 62 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku museli existovať v čase pôvodného administratívneho konania. Ak určité skutočnosti nastali až po právoplatnosti pôvodného rozhodnutia, nie sú dôvodom na obnovu konania (vid' rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sž/1/2001). Za novú skutočnosť alebo dôkaz nemožno považovať odlišný právny názor a tieto skutočnosti a dôkazy musia byť takej kvality, že keby sa uplatnili v pôvodnom konaní, mohli by mať podstatný vplyv na obsah rozhodnutia vo veci. Nové skutočnosti alebo dôkazy sú také, ktoré účastník v pôvodnom konaní nemohol uplatniť buď vôbec, pretože ich v tom čase nepoznal, alebo preto, lebo ich bez vlastnej viny nemohol uplatniť. Za nové skutočnosti alebo dôkazy nemožno považovať tie, o ktorých účastník v čase pôvodného konania vedel, ale z akéhokoľvek dôvodu ich neuplatnil.

14. Podľa správneho súdu žalobkyne nepreukázali, na základe akej skutočnosti sa v marci 2018 dozvedeli o predložených dôkazoch (PKV vložka č. XXX, kniha Dejiny obce Spišská Teplica z r. 2002 a bedeker „Sprievodca mestom Poprad“). Podľa názoru správneho súdu PKV vložka č. XXX nie je novým dôkazom, pretože existovala už v čase pôvodného konania a žalobkyne mali možnosť sa k nej dostať. K rovnakému záveru dospel správny súd aj vo vzťahu ku ďalšiemu dôkazu (kniha Dejiny obce Spišská Teplica z roku 2002). Táto kniha existovala už v čase pôvodného konania a žalobkyne sa o nej mohli dozvedieť bez akýchkoľvek prekážok. Pri treťom dôkaze (bedeker „Sprievodca mestom Poprad“) nebolo možné zistiť, či ide o nový dôkaz, ktorý existoval už v čase pôvodného konania, alebo vznikol až po právoplatnosti pôvodného rozhodnutia, a teda ho nie je možné považovať za dôkaz v zmysle § 62 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku. Bremeno tvrdenia, kedy dôkaz vznikol, spočíva na žalobkyniach a správny súd nemôže v tomto smere nahrádzať ich argumentáciu. Navyše, spoločným menovateľom uvedených troch dôkazov je, že nemôžu privodiť žalobkyniam priaznivejšie rozhodnutie vo veci, keďže už v pôvodnom konaní správne orgány vedeli, že na pozemku registra E č. XXXX/XX sa nachádza komunikácia, ktorú zaradili pod spoločné zariadenia a opatrenia a touto otázkou sa v pôvodnom konaní aj zákonným spôsobom zaoberali.

15. Správny súd vo vzťahu k tvrdeniu žalobkyní, že boli uvedené do omylu, poukázal na to, že nesprávnym úradným postupom správneho orgánu sa rozumie jeho nezákonný postup v rozpore s právnymi normami, ktorý zapríčinil, že účastník konania nemal možnosť uplatniť v konaní všetky svoje procesné práva. Dostatočným dôvodom na obnovu konania však nebude taký nesprávny postup správneho orgánu, ktorého následky boli odstránené v pôvodnom konaní. Žalobkyne tvrdia, že svoj omyl (že pozemok je ornou pôdou) konvalidovali v pôvodnom odvolacom konaní, a preto nejde o dôvod obnovy konania podľa § 62 ods. 1 písm. c) Správneho poriadku. Zároveň k dôvodu obnovy konania podľa § 62 ods. 1 písm. e) Správneho poriadku správny súd uviedol, že správne orgánu v pôvodnom konaní bolo známe, že sporný pozemok slúžil od roku 1963 ako komunikácia a v konaní o pozemkových úpravách ho zaradil medzi spoločné zariadenia a opatrenia a určil jeho hodnotu. Z uvedeného dôvodu nejde o nepravdivé dôkazy, ktoré by odôvodňovali povolenie obnovy konania.

16. K námietke žalobkyní, že sa žalovaná nevysporiadala so všetkými tvrdeniami, správny súd poukázal na ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej právo na spravodlivý proces spravidla vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo odôvodnené, čo však nemožno chápať tak, že na každý argument účastníka by mala byť daná podrobná odpoveď (napríklad rozhodnutie ESLP vo veciach Van de Hurk v. Holandsko, Ruiz Torija v. Španielsko; rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. 329/2010, III. ÚS 726/2016; rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/150/2009). Žalovaná v napadnutom rozhodnutí dostatočným spôsobom vysvetlila, prečo nepovažuje predložené dôkazy za nové a také, ktoré by odôvodňovali povolenie obnovy konania, spolu s uvedením popisu pôvodného konania, argumentmi žalobkyní vznesenými v pôvodnom konaní a spôsobom, akým sa s nimi správne orgány v pôvodnom konaní vysporiadali. Žalovaná správne argumentovala aj všeobecným záujmom na povolení obnovy konania podľa § 62 ods. 2 Správneho poriadku ako kumulatívnu podmienkou povolenia obnovy konania spolu s reálne existujúcim dôvodom vyplývajúcim z § 62 ods. 1 Správneho poriadku.

17. Námietku žalovanej o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie ministerky pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR správny súd vyhodnotil ako nedôvodnú. O riadnom opravnom prostriedku žalobkyní (rozklade) rozhodla žalovaná v zmysle § 61 ods. 2 Správneho poriadku a preto žalobkyne pri označení žalovanej nepochybili.

III.

Kasačná sťažnosť a priebeh konania na kasačnom súde

18. Proti napádanému rozsudku správneho súdu podali sťažovateľky kasačnú sťažnosť z dôvodov, že správny súd nesprávnym procesným postupom znemožnil sťažovateľkám, aby uskutočnili im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 440 ods. 1 písm. f) SSP] a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 440 ods. 1 písm. g) SSP] a navrhli, aby kasačný súd napadnutý rozsudok správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

19. Sťažovateľky zotrvali na svojich argumentoch, ktoré uviedli v správnom a v súdnom konaní. Rozhodnutie č. 150/2016-430 zo dňa 22. apríla 2016, s ktorým sa žalovaná stotožnila, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia charakteru pozemku spočívajúceho v tom, že v prípade poľnej cesty nachádzajúcej sa na pozemku registra E č. XXXX/XX túto síce posúdil ako prístupovú komunikáciu a verejnú účelovú komunikáciu, avšak napriek uvedenému uzatvára, že táto nie je stavbou. Podľa § 43 ods. 1 a 43a ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) je predmetná parcela svojím účelom a charakterom verejnou účelovou komunikáciou, a teda inžinierskou stavbou, čo potvrdzuje aj znalecký posudok č. 062/2019 z 30. apríla 2019.

20. Sťažovateľky trvajú na stanovisku, že predložili nové dôkazy (PKV vložka č. XXX, kniha Dejiny obce Spišská Teplica z r. 2002 a bedeker „Sprievodca mestom Poprad“), o ktorých v čase pôvodného konania nemali vedomosť. Publikácia Dejiny obce Spišská Teplica nebola verejne dostupná v

kníhkupectvách a bola dostupná len obyvateľom obce Spišská Teplica, pričom žiadna zo sťažovateľiek sa v tejto obci nezdržiava a nemá v nej trvalý pobyt. Obe sťažovateľky sú zároveň vo vyššom veku a prístup k novým dôkazom či skutočnostiam môže byť pre ne sťažený. Sťažovateľky preukázali skutočnosti, ktoré zásadným spôsobom mohli ovplyvniť rozhodnutie správneho orgánu, keďže sa nimi má preukázať druh pôvodného pozemku, resp. iný druh pozemku, než ku ktorému dospeli správne orgány v rámci konania o pozemkových úpravách, a síce, že ide v skutočnosti o zastavanú plochu a nádvorie, čo môže podstatne ovplyvniť práva a oprávnené záujmy sťažovateľiek vo vzťahu k rozsahu a spôsobu vyrovnania, ktoré sa má poskytnúť v konaní o pozemkových úpravách pôvodným vlastníkom.

21. Sťažovateľky dôkazy (kniha Dejiny obce Spišská Teplica z r. 2002 a bedeker „Sprievodca mestom Poprad“) v pôvodnom konaní a ani v podnete na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania nepredkladali, pričom pre posúdenie charakteru dôkazov, či z hľadiska prípustnosti obnovy konania ide o nové dôkazy, nie je podstatné, že smerujú k preukazovaniu rovnakej skutočnosti ako v pôvodnom konaní, ale že sú spôsobilé privodiť pre sťažovateľky priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Argumentácia správneho súdu spočívajúca v poukazaní na preukazovanie skutočnosti, že na predmetnom pozemku sa nachádza cestná komunikácia a mala byť posúdená ako zastavaná plocha v pôvodnom konaní ešte neznamená, že uplatnenie nových dôkazov v rámci návrhu na obnovu konania na podporu uvedenej argumentácie a preukazovania druhu pozemku nemožno považovať za nové dôkazy podľa § 62 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku. Z týchto dôvodov sťažovateľky poukazujú na arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa správny súd nezaoberal argumentmi podstatnými pre celkové posúdenie veci, čo je v právnej praxi považované za vadu rozhodnutia a priamy zákonný dôvod na zrušenie alebo zmenu. Adekvátne odôvodnenie je povinnou náležitosťou každého rozhodnutia a odôvodnenie musí byť dostatočne presvedčivé a obsahovať právne posúdenie veci (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžf/9/2009).

22. Vo vzťahu k povinnosti vyrovnat' sa s argumentmi a návrhmi účastníkov konania sťažovateľky poukázali na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999, rozsudok ESLP Hadjianastassiou v. Grécko zo 16. decembra 1992, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) sp. zn. I. ÚS 243/07, IV. ÚS 214/04, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/02. Sťažovateľky v rámci kasačnej sťažnosti zároveň požiadali o oslobodenie od súdneho poplatku.

23. Ku kasačnej sťažnosti sťažovateľiek sa vyjadrila žalovaná, ktorá zotrvala na svojich tvrdeniach uvedených v konaní pred správnym súdom a mala za to, že sťažovateľky neuviedli žiadne konkrétne skutkové a ani právne dôvody, pre ktoré považujú rozhodnutie správneho súdu za nezákonné. Žalovaná sa stotožnila so závermi správneho súdu a navrhla, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol.

24. Sťažovateľky v replike k vyjadreniu žalovanej zopakovali tvrdenia uvedené v kasačnej sťažnosti a vo vzťahu k tvrdeniu, že neuviedli sťažnostné body v zmysle SSP poukázali na to, že v kasačnej sťažnosti uviedli konkrétne sťažnostné body vymedzené v § 440 ods. 1 písm. f) a g) SSP.

IV.

Posúdenie kasačného súdu

25. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačná sťažnosť sťažovateľiek bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenými osobami (§ 442 ods. 1 SSP) a je prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu v medziach sťažnostných bodov uplatnených sťažovateľkami (§ 453 ods. 2 SSP) spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

26. Kasačný súd sa v súlade s dôvodmi kasačnej sťažnosti zaoberal otázkou, či správny súd pri posúdení danej veci dostatočne vyhodnotil skutočnosti a dôkazy predložené sťažovateľkami v zmysle § 62 ods. 1 písm. a), c) a e) Správneho poriadku.

27. Z administratívneho spisu mal kasačný súd za preukázané, že sťažovateľky svoj návrh na povolenie obnovy konania opreli o štyri dôvody: (I) uvedenie do omylu štátnou úradníčkou pri ústnom prerokovaní umiestnenia nových pozemkov; (II) pozemkovo-knižná vložka č. XXX A Majetková podstata, kde je parcela č. XXXX/X vedená ako roľa o výmere 1259 m² v lokalite M. C. (po novom je rozdelená na dve parcely nachádzajúce sa na lokalite R.); (III) knižná publikácia Dejiny obce Spišská Teplica, autor Mgr. Marián Soják, PhD., vydaná v roku 2002 z ktorej vyplýva, že na predmetnom pozemku bola vybudovaná cesta - miestna komunikácia a (IV) Bedeker sprievodca mestom Poprad z ktorého vyplýva, že miestna komunikácia vybudovaná v roku 1963 v súčasnosti slúži ako cyklotrasa.

28. Vo vzťahu k uvedeniu do omylu štátnou úradníčkou správny súd v bode 35 odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol dôvody, pre ktoré túto skutočnosť nie je možné považovať za dôvod obnovy konania v zmysle § 62 ods. 1 písm. c) Správneho poriadku, a síce že za nesprávny úradný postup nie je možné považovať postup správneho orgánu, ktorého následky už boli odstránené v pôvodnom konaní. S uvedeným záverom správneho súdu sa kasačný súd stotožňuje. Sťažovateľky sa aktívne zúčastnili konania a voči rozhodnutiam správnych orgánov podali opravné prostriedky. V správnej žalobe zároveň tvrdili, že svoj omyl (že pozemok je ornou pôdou) konvalidovali v odvolacom konaní. Z uvedeného vyplýva, že tento nedostatok bol v pôvodnom konaní odstránený, a teda nezakladá dôvod obnovy konania.

29. Rovnako má kasačný súd za dostatočne preukázané, že dôkazy predložené sťažovateľkami (pozemkovoknižná vložka č. XXX J., knižná publikácia Dejiny obce Spišská Teplica, Bedeker sprievodca mestom Poprad), ktorými sa správny súd podrobne zaoberal v bodoch 30 až 34 napadnutého rozsudku, nemožno považovať za nové a spôsobilé privodiť sťažovateľkám priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Predmetné dôkazy sú nosičmi informácie, ktoré by mali spĺňať podmienku novosti, avšak vzhľadom na ich obsah je zrejmé, že len potvrdzujú skutočnosti, ktoré boli známe už v pôvodnom konaní.

30. Vo vzťahu k otázke spôsobilosti predložených dôkazov privodiť sťažovateľkám priaznivejšie rozhodnutie vo veci kasačný súd poukazuje na odbornú spisbu, v zmysle ktorej musí ísť o také skutočnosti, prípadne dôkazy, po preskúmaní ktorých môže správny orgán dôvodne predpokladať, že v pôvodnom konaní by bolo rozhodnuté inak (Potášch, Hašanová a kol., Správny poriadok, 3. vydanie, 2019, str. 488). Predmetné dôkazy v podstate potvrdzujú fakt, ktorý nespochybnili správne orgány a ani správny súd, a síce, že na spornej parcele sa nachádza komunikácia, ktorú správne orgány zaradili pod spoločné zariadenia a opatrenia podľa § 12 ods. 4 zákona o pozemkových úpravách, a teda tieto dôkazy nie sú spôsobilé privodiť iný výsledok konania.

31. Kasačný súd sa stotožňuje so záverom správneho súdu, podľa ktorého v danom prípade neexistujú dôvody obnovy konania v zmysle § 62 ods. 1 písm. e) Správneho poriadku. Rozhodnutie vydané v pôvodnom konaní (č. 150/2016-430 zo dňa 22. apríla 2016) vychádzalo z dôkazov, ktoré boli sťažovateľkám známe, okrem iného aj z prerokovania návrhu (zápisnica zo dňa 28.3.2014), prerokovania námietky (zápisnica zo dňa 10.10.2014) a z dokumentu Zásady na umiestnenie nových pozemkov (zverejnené na úradnej tabuli Obecného úradu Spišská Teplica). Uvedené dôkazy neboli sťažovateľkami spochybnené a nie je ich možné považovať za nepravdivé. Rovnako je možné uzavrieť, že rozhodnutie nebolo dosiahnuté trestným činom.

32. Kasačný súd však považuje za vhodné korigovať záver správneho súdu, uvedený v bode 37 napadnutého rozsudku o tom, že žalovaný správne argumentoval aj všeobecným záujmom na povolení obnovy konania podľa § 62 ods. 2 Správneho poriadku ako kumulatívnou podmienkou povolenia obnovy konania spolu s reálne existujúcim dôvodom podľa § 62 ods. 1 Správneho poriadku. Kasačný súd poukazuje na potrebu rozlišovania povolenia obnovy na návrh účastníka konania, kde je postačujúce splnenie niektorého z dôvodov podľa § 62 ods. 1 Správneho poriadku, a nariadením obnovy konania z úradnej moci podľa § 62 ods. 2 Správneho poriadku, kde sa pridáva aj podmienka všeobecného záujmu. Uvedená nejasnosť však nemá vplyv na závery vo vzťahu k rozhodnutiam správnych orgánov, keďže v rozhodnutí žalovanej je jasne uvedené, že možnosť nariadenia obnovy

konania z úradnej moci preverila navyiac, popri preskúmaní dôvodov na povolenie obnovy na návrh účastníka konania.

33. Kasačný súd považuje za potrebné vyjadriť sa k otázke procesnej pasívnej legitímácie. V tomto konaní bola ako žalovaný označená ministerka, ktorá vydala rozhodnutie o rozklade. Správny súd námietku o nedostatku jej pasívnej legitímácie vyhodnotil ako nedôvodnú s poukazom na § 180 ods. 1 SSP, že ide o orgán ktorý rozhodol o riadnom opravnom prostriedku. Ako uvádza aj odborná spisba cit: „Teda pri ústredných orgánoch štátnej správy je žalovaným tento orgán, aj keď rozhodnutie vydal ten, kto stojí na jeho čele (minister, predseda, vedúci). Ministerstvo je centralizovaným a monokratickým orgánom štátnej správy, na čele ktorého stojí minister vymenovaný prezidentom na návrh predsedu vlády. Administratívnu subjektivitu má ministerstvo, ktoré je definované ako právnická osoba (§ 35 <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pjXfXmrqgayvXnjxguxhaylsmftxeylfgfuztk>> ods. 1 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov), pričom minister nie je sám osebe orgánom verejnej správy, ale osobou stojacou v čele tohto orgánu verejnej správy. ... Za zodpovedajúce zákonu sa preto považuje správna žaloba, ktorá smeruje proti ministerstvu (resp. inému ústrednému orgánu verejnej správy), pričom sa žalobca správne domáha zrušenia rozhodnutia ministra (predsedu, vedúceho úradu a pod.).“ Zároveň však platí, že cit: „Žalovaný orgán verejnej správy nie je určený tvrdením žalobcu, ale priamo zákonom. To v preklade znamená, že správny súd v súlade so zásadou iura novit curia nie je viazaný označením žalovaného v žalobe, ale je povinný sám žalovaného určiť, v závislosti od predmetu prieskumu označeného žalobcom. Na uvedenom nemení nič ani skutočnosť, že obligatórnou náležitosťou správnej žaloby je označenie žalovaného [§ 182 ods. 1 písm. b)]. V prípade, pokiaľ žalobca v žalobe nesprávne označí žalovaného, správny súd nevyzýva žalobcu na odstránenie vád podania podľa § 59, ale žalovaného sám určí a s takto určeným žalovaným aj koná. Preto nesprávne, respektíve neúplné označenie žalovaného nemôže mať za následok zamietnutie žaloby pre nedostatok pasívnej legitímácie, samozrejme, za predpokladu, že žaloba obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti (k tomu pozri bližšie uznesenie Najvyššieho súdu SR z 11. augusta 2010, sp. zn. 2Sž/2/2010 <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=njzwwxzsgaytaxzsl5zxu2k7gi>>).“ . (BARICOVÁ, J.; FEČÍK, M.; ŠTEVČEK, M.; FILOVÁ, A. a kol.: Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava: C. H. Beck, 2017, str. 982 a nasl.).

V.
Záver.

33. Po preskúmaní veci dospel kasačný súd k záveru, že neboli splnené predpoklady pre povolenie obnovy konania a rozsudok správneho súdu netrpí takými vadami, ktoré by v kontexte sťažnostných námietok odôvodňovali jeho zrušenie alebo zmenu. Kasačný súd považuje rozsudok správneho súdu za v primeranej miere odôvodnený a vychádzajúci zo správneho právneho posúdenia veci a preto kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

34. Len pre úplnosť kasačný súd pripomína, že správny súd sa zatiaľ nevysporiadal s návrhom sťažovateľiek na oslobodenie od súdneho poplatku podľa § 166 ods. 1 SSP. Podľa súdneho spisu správny súd vyrubil súdny poplatok vo výške 70 EUR a sťažovateľky stanovenú sumu uhradili (č. l. 173). Správny súd je preto povinný sa dodatočne vysporiadať s predmetným návrhom na oslobodenie od súdneho poplatku za kasačnú sťažnosť.

35. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol tak, že tento žiadnemu z účastníkov nepriznal. Urobil tak preto, lebo sťažovateľky nemali úspech v kasačnom konaní, súčasne nezistil výnimočné dôvody, pre ktoré by žalovaná mohla spravodlivo požadovať náhradu trov konania (§ 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1, § 168 a § 169 SSP).

36. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 463 v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.